

Hoofdstuk 1: Het arme Duifje uit Duivenstein

Er was eens een dorpje genaamd Duivenstein.
In dit dorpje woonde een Duifje, heel lief en heel klein.
Dit Duifje was bij haar geboorte gevallen uit het nestje . . .
En hield aan het ongeluk maar één vleugel over.
Nooit zou zij door de lucht kunnen zweven . . .
En ze zou voor eeuwig op de grond moeten leven.
Dat konden haar ouders maar niet verdragen . . .
Met pijn in het hart lieten ze Duifje achter in een oude brievenbus . . .
Gaven haar een kus en vlogen hoog . . .
Weg in de verre verte . . .
Ver achter de horizon . . .

Hoofdstuk 2: De pochende Vogels

Het Duifje groeide op tussen alle andere Vogels die in Duivenstein verbleven.

Ze maakten vaak verre reizen en als ze weer terugkeerden, vertelden ze avontuurlijke verhalen over hun Vogelvluchten.

Ze konden het dan ook niet laten om dansend en vliegend, pochend om Duifje heen te zwermen.

Ze lachten het Duifje uit als ze probeerde mee te vliegen en vervolgens weer op de grond belandde.

Ze raapten haar dan op en zeiden! Nee dom Duifje . . . jij zal NOOIT kunnen vliegen!”

Duifje kon dan misschien niet vliegen maar ze was wel dapper, slim en had een prachtige Vogelstem.

Ze vermaakte de postbode, Mevrouw Postzegel, elke ochtend met haar mooie gekoer.

En ondanks dat het Duifje nooit post ontving in haar brievenbus, gaf Mevrouw Postzegel altijd wat te eten aan het Duifje.

Dit maakte de Nachtegaal met het gouden keeltje erg jaloers en die pikte regelmatig het eten af van het Duifje.